

[Henry Christensen.]

forudsætning for den politik, der skal føres på disse områder, at vi får løst problemet om skatternes indregning i pristallet.

I det hele taget er det helt urimeligt, at skatternes indregning skal have den virkning, at man for et stort antal indkomsters vedkommende kan sige, at det ikke er særlig afgørende, hvilken højde skatterne har, for de pågældende indkomster skal automatisk reguleres i overensstemmelse hermed. Om venstres krav om at tage skatterne ud af pristallet i forbindelse med en betydelig skattelettelse blev fulgt, ville også den nuværende situation på arbejdsmarkedet være anderledes. Forholdet nu er som bekendt, at der rejses så store lønkrav som vel på noget tidspunkt overhovedet. Så vidt man i øjeblikket kan bedømme det, vil disse lønkrav komme til flere gange at overstige den betydelige lettelse i statsfinansernes stilling, som oppositionen med sine forslag har ønsket gennemført.

Hvad er det da, lønmodtagerne og deres organisationsledere spørger om, når de går til lønforhandlinger? De spørger, hvor stor en realløn lønmodtagerne kan få ud af det. Tror man ikke, at lønmodtagerne ville ræsonnere som så, at hvis de kunne opnå en stor reallønforbedring gennem en skattelettelse — vel at mærke hvis det automatiske pristal ikke bagefter tog den fra dem igen — var der naturligvis grund for dem til at tage det fornødne hensyn hertil i de krav, de ville stille i forbindelse med overenskomstforhandlingerne? Jo, naturligvis kender lønmodtagerne og deres organisationer meget vel de faktiske forhold. Hvis stats- eller finansministeren ville sige noget andet, ville organisationerne jo blive stemplet som usaglige og uansvarlige, og ministrene ville undsige det, som de i hvert fald har hævdet som et af regeringspartiernes principper: samordningen mellem de økonomiske faktorer.

Det, der netop i særlig høj grad mangler på dette område, er denne samordning, der har været talt om, men som tilsyneladende mest er blålys.

En politik efter de her nævnte retningslinjer ville langt bedre have mulighed for at føre til et lavere omkostningsniveau, end vi ellers ville få, og den ville dermed være egnet til at styrke den konkurrenceevne,

som det under de tiltagende friere markedsforhold i Europa er af afgørende betydning for erhverv og beskæftigede i Danmark at få styrket. Det er derfor en fornuftig politik, der på dette område er foreslået af oppositionen. Men regeringen har igennem lang tid svigtet i behandlingen af problemerne omkring pristallet, og den har vel i virkeligheden derved også svigtet et andet af de højt proklamerede radikale principper, det såkaldte samarbejdende folkestyre.

Under den behandling af forslag til ændringer af folkepensionerne, som for tiden foregår, har jeg forsøgt at drage spørgsmålet om pristalsregulering frem, fordi det også har relation hertil. Det er ikke under denne behandling lykkedes at få nogen klar tilkendegivelse fra regeringen om, hvad dens politik på dette område er. Pristalsregulering er som bekendt hjemlet i tjenestemandsløven; da denne for et par år siden var til behandling her i det høje ting — og dengang fik vi i fællesskab gennemført en lang række gode og fornuftige ændringer — var et af de spørgsmål, vi ikke fik en endelig løsning på, netop spørgsmålet om skatternes fjernelse fra pristallet. Under de forhandlinger, der da førtes, blev det bl. a. fremhævet af den nuværende højtærede statsminister, at det måtte ordnes på den måde, at en eventuel løsning først fik virkning fra den 1. marts 1961, således at organisationerne i rimelig tid forinden kunne drage dette forhold ind i deres overenskomstforhandlinger. Der kunne være rimelighed i dette synspunkt, og i overensstemmelse med det tilsagn om medarbejderskab, som statsministeren gav, sluttede vi dengang et forlig, der gik ud på, at vi måtte drøfte problemet nærmere — også med arbejdsmarkedets parter — men at forhandlingen måtte tilendebringes så betids, at regeringen kunne nå at få en betænkning og forelægge resultatet for folketinget.

Udvalget blev nedsat med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter, for de politiske partier og for den særlige sagkundskab på disse områder. De sagkyndige tog klart samme standpunkt, som vi har taget, nemlig at det er urimeligt at opreholde princippet om skatternes indregning i pristallet. For det første er det ganske overmåde vanskeligt for ikke at sige umuligt at foretage en bare tilnærmelsesvis rigtig beregning af